

Въ царството имало единъ старецъ, който знаелъ много хубаво каква е царицата. Знаялъ той какви товари на гърба си е носѣла тя. Като чулъ това, позасмѣлъ се, ала не смѣялъ никому нищо да каже, защото се боялъ отъ гнѣва на силната и горда царица-циганка.

Царьтъ събралъ всички учени доктори да лѣкуватъ рамото на царицата, ала нищо не помогнало! Рамото останало криво. Огрижилъ се царьтъ, натжилъ се. Най-сетнѣ обявилъ по цѣлото царство, че който излѣкува рамото на царицата, ще получи половината царство за награда! Явилъ се старецьтъ въ палата и рекълъ:

— Царю честити, азъ мога да излѣкувамъ и да оправя рамото на царицата, ала тя трѣбва да изпълни каквото кажа азъ.

Царьтъ се зарадвалъ и далъ право на стареца да прави каквото знае. Старецьтъ тогава заповѣдалъ на царицата да стане утриньта рано, да вземе едно вжже и да отиде въ гората за дърва! Царицата се сѣтила, че тоя старецъ я познава, начумерила се, нацупила се, но нѣмало що да прави. Отишла и домъкнала скришомъ едно брѣме дърва на гърба си.

Никой не знаялъ какъ старецьтъ лѣкува царицата. Вечерьта царьтъ загрижено я попиталъ:

— Е, какъ е рамото, мила царице?

— Че... май... май... ще замине. Вижъ, почна да се оправя! — отговорила царицата.

На другия день старецьтъ пакъ заповѣдалъ на царицата да иде за дърва. Но тя го погледнала на криво и му рекла:

— Нѣма нужда, дѣдо, то вече се справи!

Дѣдото се позасмѣлъ и си излѣзълъ.